

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Takk for stafettpinnen frå Ragnar Hermstad, ein ven og kollega som deler raust både musikk- og lesaropplevingar med andre.

Eg arbeider altså i Ulvik, som kommunelege her på 23. året. Det er ei stor og mangfaldig utfordring å vera lege på ein så liten plass og bu og leva mellom pasientane sine. Eg har lika det. Å vera ein del av eit lokalsamfunn, leva med i sorger og gleder, dela levekår, vera nær kvardagslivet. Innimellom er det sjølvsagt nausynt med luft og rom, som ein kan skaffa seg på mange måtar, også utanom bygda.

Eg har gjennom desse åra lært meg å setja stor pris på kulturlivet sine mangfaldige former. Her er mange kulturberarar i Hardanger. Eg vart tidleg kjent med diktinga til Olav H Hauge, og uttrykket hans fann gjenklang i hjarta mitt. Etter som åra har gått, skjønar eg også meir av språk og bilete.

I fjor vart eg spurt om å leia «Venelaget Olav H Hauge», noko eg gjer med glede. Vi opplevde ein fantastisk poesifestival i Ulvik i september, som del av Hauge-Tveitt-jubileet 2008.

I arbeidet mitt hender det rett som det er at eg finn eit dikt eller ei strofe frå eit dikt som eg deler med ein pasient. Det kan vera ei fin kommunikasjonsform.

Her i bygda vår kjem stadig nye årskull til, og personalet i grunnskulen er dyktige og kreative i å formidla lokal kulturarv til ungane. Våren 2008 sto 10.klasse for ei framsyning basert på Hauge sine tekstar. Dei rappa, song, las, dramatiserte – både på norsk og gjendikting på engelsk, tysk, hollandsk. Slik vert formidling og uttrykk tilpassa nye tider. Dei hadde mellom anna bygd lauvhytter utafor ungdomshuset der oppføringa fann stad. Eg vil gjerne ta med dette diktet, som seier noko om kor godt det kan vera å finna eit lite pusterom eller ein gøymestad i poesien.

Lauvhytter og snøhus

Det er ikkje mykje med
desse versi, berre
nokre ord, røysa saman
på slump.
Eg synest
likevel
det er gildt
å laga dei, då
har eg som eit hus
ei liti stund.
Eg kjem i hug lauvhyttene
me bygde
då me var små:
krjupa inn i dei, sitja
og lyda etter regnet,
vita seg einsam i villmarki,
kjenna dropane på nasen
og i håret –
Eller snøhusi i joli,
krjupa inn og
stengja etter seg med ein sekk,
kveikja ljøs, vera der
i kalde kveldar.

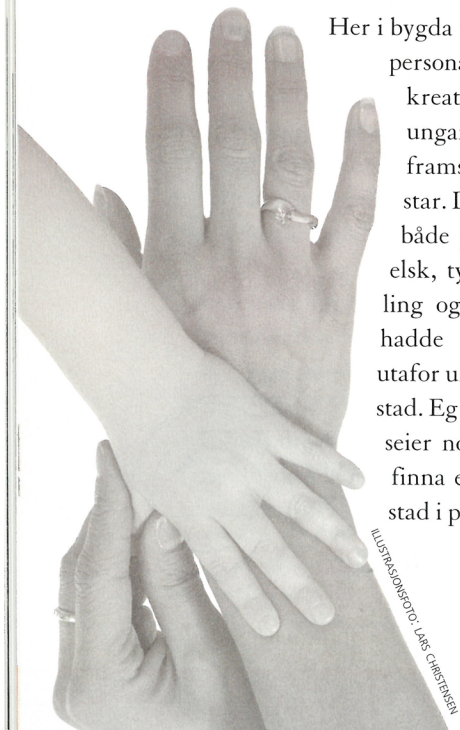
Eg har og lyst å dela med Utposten sine lesarar eit dikt av ein yngre hardanger-poet. Eg «gjekk meg på» denne diktaren som ei heilt uventa glede på Sola flyplass i haust. På disken i kafeen sto nokre små diktbøker, sikkert som ein del av Stavanger si kulturby-satsing. Fleire av dikta til Odveig Klyve frå Fyksesund i Kvam treffe meg heime. Især dette vesle som seier noko om livets gang og samanhengane me står i:

Steg

Ein gong heldt du meg fast i handa
då eg tok mine første steg
No støttar eg deg
der me går over golvet
Eg kjenner
at du har gått langt

Det er ei glede å senda lyrikkstafetten vidare til ein engasjert og trufast allmennpraktikarkollega, Reidar Berge på Voss. Han har vore ei trygg klippe i kommunehelsetenesta og for sine faste pasientar i ein mannsalder. Han har på sin stillferdige måte mykje omtanke og ettertanke å bidra med, og det skulle ikkje forundra meg om han hadde noko lyrikk på lur.

Helsing Unni Solem Bilsbak

ILLUSTRASJON: LARS CHRISTENSEN